

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΑΝΙ... ΝΑΝΙ...

ΤΟΥ ALBERT LEROU

Σε κάποια στιγμή ή Κατερίνα κουνήθηκε λίγο κι' ο γέρο γιατρός γύρισε αντίποδα προς το μέρος της.

— Άγώμα εδώ είσαι, τής φώναξε. Δεν θά μ' άφήσης λοιπόν ήσυχο; Μά καθώς την κύτταζε καλύτερα, ελδε πως τά μάτια της ήταν διαφωσμένα.

— Έλα, έλα, κίλη μου Κατερίνα, τής ελεπε μαλακωνόντας τή φωνή του. Τι έχεις πάλι; Ξέρεις ότι μετά τό φαγητό μόνο ή μισή αυτή ώρα μου μένει έλευθερο. Τι θέλεις; Λέγε γρήγορα...

Η γρηά ύπερτέρα πλησίωσε και κλαίγοντας ελεπε πως ήθελε νά του ζητήση μιá σπουδαία, μιá πολύ μεγάλη χάρη.

Και τού διηγήθηκε ότι ή αδελφή της χήρα με τέσσερα παιδιά, ήταν έτοιμόγεννη κι' ότι εκείνη τή νύχτα άφανεσε στον κόσμο τό τελευταίο άδωρο τού πεθανένου της άνδρα. Δεν τήν ελχαν πάει στο μαγειρείο γιατί τά παιδιά της θά μένανε στο δρόμο. Ήταν άδύνατη, άναμική κ' έπιπλέον χωρίς πενήτα. Η Κατερίνα ελεπε κάνει γι' αυτήν ό, τι μπορούσε και τώρα ίκίτευε τόν κύριο της νά τήν ξεγεννήση.

— Θεέ μου! έπρόσθεσε ή φτωχή ύπερτέρα, κλαίγοντας. Ξέρω πως σάς ζητάω ένα πράγμα σχεδόν άδύνατον. Άλλά έσείς μόνο θά μπορούσατε νά ώσαστε τή δυστυχισμένη μου αδελφή πού κινδυνεύει νά πεθάνη. Για σκεφτήτε τά φτωγά τά ορφανά της τί θά γίνουν άν τήν χήσουν κι' αυτήν;

Ο καλός γιατρός τήν ελεπε άκούσει κατοχυρωσμένως γιά καλά κ' ή Κατερίνα με άγνόνια περίμενε τώρα τήν ελάντησί του.

Τέλος ο γιατρός σηκώθηκε και ελεπε:

— Ξέρεις πού καλά ότι δεν άρνών τον κόσμο νά πεθάνη, ετοι μπορούσες νά μου τά πής αυτά άμέσως χωρίς νά μέ στριφογυρίζη; μια ώρα τώρα... Φέρε τή γυνά μου, πές νά έτοιμάσουν τό άμάξι μου και πάμε... Νά πάρη ό διάβολος... Αυτές ή γυναίκες δεν κάνουν άλλο παρά νά γεννοβολάνε.

Κρεββατωμένη σ' ένα άθλιο στρώμα, στο φτωχικό της δωμάτιο, ή χήρα δάγκωνε τά οστένια της γιά νά μήν ξεφώνηξη από τους πόνους τού τοκετού. Τά τρία μεγαλύτερα παιδιά της τά ελεπε πάσει μιá γετόνισσα και τό τέταρτο, ένα μωρό, κοιμόταν στη γωνία, στην κούνια του, άκουμπώντας τό μάγουλό του στο άριστέρο του χεράκι.

Η Κατερίνα πηγαινοερχόταν από τό εζάκι ως τό κρεβάτι, μπρος στο όποιο καθόταν ο γιατρός. Ελχαν άνάψει μερικά κάρβουνα και θαλπωρή άσυνήθιστη βασίλευε εκεί μέσα.

Ο γιατρός συμβουλεύονταν κάποιο βιβλίό πού τό ελεπε πάσει μαζί του. Κάθε τόσο, όταν οι πόνοι της έτοιμόγεννης γινόντουσαν πού δυνατοί, σηκωνόταν, τήν εξέταζε προσεχτικά και, άφου τήν λαρηγοούσε με λίγα λόγια, ξαναγύριζε στη θέσί του.

Η ώρα της γέννας έφτασε, τέλος. Ο δόκτωρ πέταξε τό βιβλίό του κι' έσκυψε πάνω άπ' τή φτωχή χήρα. Έμενιε λίγη ώρα έπισπληός, κυτιόζοντας τήν, κ' ελεπετα ελεπε:

— Τό παιδί ερχεται πούλ' άσχημα στον κόσμο. Κ' έχανες 'Ο δόκτωρ Νέρου, ξανάρχισε τό διάβασμα τού Ιατρικού περιοδικού πού κρατούσε.

πολύ καλά, Κατερίνα, πού μ' έφερες έδώ... Άν ήταν κανέναν άλλος χωρίς πέρα, ίσω; ή φτωχή αδελφή σου νά πέθαινε...

Τέλος, ύστερ' από δυό τρεις ώρες τρομερών πόνων, ή μικρή έλευθερώθηκε. Έφερε στον κόσμο ένα άγοράκι στριφογυλό-στριγγυλό.

— Νά το! ελεπε ο γιατρός, παροδίνοντας τό νεογέννητο στην Κατερίνα Κείνε πεντέμισο ή ώρα... Θα γυρίσω στο σπίτι... Μου μένει μιáμιση ώρα γιά νά κοιμηθώ. Έσύ, Κατερίνα, μένε έδώ...

Η λεχώ γύρισε και τόν κύτταξε με μάτια γεμάτα από δάκρυα έγνωμοσύνης και κίτι θέλησε νά πη...

— Καλά! Καλά! ελεπε ο γιατρός. Έσύ, κυρά μαμά, πρέπει νά σκεπαινής.

Και γυρίζοντας κατέπιν προς τήν Κατερίνα, ή όποια τόν συνώδευσε ως τήν πόρτα, της έβρελε στο χέρι ένα χρηματικό πούον και τής ελεπε: — Δώσε αυτά στην αδελφή σου... Κι' άν δεν φτάσουν έδώ είμαι πάλι...

— Η κυρία κόμισσα Τουλέ έχει στείλει ως τώρα τρεις φορές και σάς ζήτησε, ελεπε στο γιατρό, μόλις γύρισε στο σπίτι του, ο καμαριέρος του.

— Καλό, ως ξαναστειλή κι' άλλες τρεις άν θέλη... Είμαι κατακορασμένος και θέλω νά κοιμηθώ... Κι' όλες ή κόμισσες τού κόσμου άν άρρωστασουν τό ίδιο μου κάνει! Έλα νά με γδύσεις!

Και γενάτος όργη, ο γιατρός, πέταξε τά γάντια του και τό μπατούνι του έπάνω σ' ένα τραπέζι.

— Μά ή ώρα πέρασε... ελεπε σέ λίγο. Τι θά μου κάνει ο ύπνος μιáς ώρας; Έλα νά με χενίσης και νά με ξυρίσης...

Καθώς σέ λίγο ο ύπερτέρας άποτελείοντε τό ξουριά του, μοιροούρισε: — Άλήθεια, θάπρεπε νά πάω σ' αυτή τή χαριτωμένη κόμισσα. Τι διαβολό νάχη πάλι αυτή ή μικροϋλα. Κι' αυτήν εγω τήν έχω ξεγεννήσει...

Όλοι, στο μεγάλο τής κομήσης, περίμεναν τό γιατρό, όπως οι Έβραίοι τό Μεσοία. Τόν οδήγησαν άμέσως στην πολυελή κρεββατωκάμαρη, όπου ή νεαρή κόμισσα τόν περίμενε χωμένη σαν χαδιάρικη γατούλα κάτω άπ' τό σκεπάσματά της.

Ήταν άρρωστη... πολύ άρρωστη. Τήν έπινε ο βήχας από τά μεσανυχία, κι' αυτός ο γιατρός, ο καλός γιατρός, πού έλεγε πως τήν άκουπούσε τόσο, άρρωσες νά φανή...

Ο γιατρός πλησίωσε στο κρεβάτι της χαμογελώντας κι' εξέτασε με προσοχή τό σφυγμό της χαριτωμένης γυναικας. Έλεπειτα σήκωσε τό κεφάλι του και ελεπε:

— Δεν είναι τίποτε, άπολύτως τίποτε άγαπητή μου... Ένα άσήμαντο κρεματιάκι.

— Και όμως, γιατρέ μου, ελεπα πούλ' βήχα τή νύχτα... Θαρροόσα πως ένα φλογισμένο σίδερο μου έκαγε τό στήθος.

Ο γιατρός ξαναπήρε τό σοβαρό του ύρος και ελεπε:

— Διάβολε!... Άφου είν' έτσι, πρέπει νά σέ στηθοσκοπήσης.

Και παρμερίζοντας τις αντέλλες τού νυχτικού τής κομήσης, ξεσκέπασε τό στήθος της, από τό όποιο πετάρησαν δυό άσπρα περιστέρια.

Ο γιατρός έσκυψε τότε και κώλλησε σ' αυτό τό ατί του.

Στό άγγιγμα τής μορφωμένης αυτής άρρας, ο γιατρός έννοιωσε μιό γλυκεία, μιό άκατανίκτη νύστα... Μιά ελζάριστη ζάλη τόν έπιασε... Κατόπιν αισθανθήκε τις δυνάμεις του νά τόν ξεκαταλείπουν και τά μάτια του νά κλείνουν.

Κι' έτσι, με τό κεφάλι τού άχορημιζόμενου άπάνω στο στήθος της κομήσης άποκοιμήθηκε.

Μισή ώρα τό αγαθό του γενοντικό πρόσωπο, άπάνω στο όποιο διακρινόνταν ή κόμισσα τούσαν χρώον εργασίας, άνιβολαίβανε έλαφρά, άκολουθώντας τή φυσική κίνησι της άναπνοής τής κομήσης.

Έκείνη χαμογελοόσε και τόν κύτταξε με τρυφερότητα γεμάτη σεβασμό... Τόν άγαπούσε τόσο τόν καλό τής γιατρό.

— Λοιπόν, γιατρέ, έυπνήση!

(Η συνέχεια ελεπε τήν σελίδα 1875)

